

Nieuwsbrief mei 2008,

Lieve mensen,

Deze nieuwsbrief wil ik schrijven over de voortgang en het reilen en zeilen bij Sedimosang en alle ervaringen, plannen en gedachten rondom Sedimosang. Daarnaast wil ik mijn persoonlijke kijk op de ontwikkelingen in Zuid-Afrika proberen te verwoorden.

Sedimosang:

Na de opening in februari is het genieten van de nieuwe ruimten, van spel en leermaterialen. Het is echt ongelooflijk wat een verschil het maakt dat de kinderen nu ruimte hebben, dat er water en elektra is, dat er tafeltjes en stoeltjes zijn. Het bevordert de sfeer van spelend leren. Het geeft de staf zoveel meer voldoening en motivatie. Er wordt meer gedaan aan taalontwikkeling, er kan getekend en geveerd worden, er worden spelletjes gedaan en buiten wordt gehinkeld en voorgelezen. Wat een verschil met de vroegere situatie.

Buiten spelen en dagprogramma

Zelfs nu de leefomstandigheden voor de mensen in Ivory Park steeds zwaarder worden door de enorme prijsstijgingen is het gezonde voedsel dat we nog steeds aan de kinderen kunnen geven, van enorme waarde. We zullen wel het budget moeten bijstellen om dat te kunnen volhouden. Er is nu ruimte om zaken goed uit te werken en verder beleid op schrift te zetten. Er is een computer en Josephine wacht nog op deelname aan de cursus die haar bij de opening werd aangeboden door het politiebureau. Langzaam probeer ik haar er al een beetje wegwijs op te maken. We lachen wat af als we samen klungelen.

In de rij voor het toilet

Tijd voor een sinaasappel.

Dochtertje van Mabula

Mabula een van de teachers is bevallen van een gezonde dochter die knus in het babybedje ligt bij Josephine terwijl mams les geeft. Er is verdriet om het overlijden van één van de kindjes uit de groep met de allerkleinsten. Ruim een jaar oud en overleden aan de gevolgen van Aids. Nog 2 peuters waren opgenomen in het ziekenhuis en zijn nu weer terug bij Josephine. Hiv/Aids blijft een ramp met toenemende afschuwelijke gevolgen. Grace een van de teachers, ontdekte bij een meisje van bijna 2 jaar rare verwondingen en het meisje klaagde over pijn in de buik. Grace vroeg zuster Lettie om raad. Lettie dacht aan seksueel misbruik. Lettie heeft op tactische wijze een gesprek aangeknoopt met de moeder van het meisje die zich ook al had afgevraagd, wat de rare verwondingen en de pijn van het meisje konden betekenen. Dit kindje werd na school opgevangen door burens totdat de moeder thuis is van haar werk. Het kind bleek inderdaad seksueel misbruikt te zijn door een buurjongen. Stel je voor, je misbruikt een kindje van nog geen 2 jaar.....en denkt zo van Aids af te komen. Ik kan er met mijn pet niet bij. Afsproken is nu dat Josephine het kindje bij zich houdt totdat de moeder het zelf komt halen.

Het zoontje van Phindi (de vrouw die de ochtendspits mee helpt opvangen) is nu ernstig ziek. Ik ben met haar en het kindje naar de kliniek geweest en hij is getest op TBC. Iedereen loopt met mondkapjes en plastic handschoenen. Phindi en haar zoontje hebben we ziekenverlof gegeven, totdat helder is wat er precies aan de hand is. Erg spannend allemaal. Alle aandacht ligt op preventie, voorlichting en doorbreken van taboes. We zijn na deze ervaringen weer begonnen met een actieve campagne en we vragen zuster Lettie om na haar werktijd wekelijks een bezoek te brengen aan Sedimosang om verdere voorlichting en les in preventie en doorbreken van taboes te geven. Het is zo belangrijk signalen te herkennen en bespreekbaar te maken. Ook willen we haar vragen om een workshop te geven aan ouders en verzorgers van de kinderen. Zij staat verder af van de Day Care en heeft mede omdat ze medisch geschoold is, meer invloed. We zullen hiertoe een soort gentlemen agreement aangaan met de coördinator van Ke A Bona, Henny Stege, waar Lettie werkzaam is. Nu ik het over Ke A Bona heb is het leuk te melden hoe geweldig dit project aanslaat in Ivory Park. Kinderen, die als dom bestempeld werden, kunnen na het aanmeten van een bril weer meekomen. Een oude man kon ineens weer zien nadat hij een simpele bril kreeg aangemeten. Oma om de hoek kwam met haar bijbel naar het kerkje en vertelde dat er een wonder was neergedaald in Ivory Park er is een Eye clinic do you know?

Ik sprak al over de enorme stijging van voedselprijzen, gas, elektra en vervoer. De basisprijzen van brood, melie, olie en rijst stijgen enorm. Electra gaat per 1 juni waarschijnlijk met 55% omhoog en ook de taxikosten stegen. Mensen, die moeten leven van een kleine uitkering van 280 rand per maand en verder geen bron van inkomsten hebben, kunnen niet meer zorgen voor een goede maaltijd. Steeds meer mensen leven op droog brood of nog minder. Van de drieling, die in de groep van de allerkleinsten verblijft, is helder dat ze in de weekenden nauwelijks te eten krijgen, alleen wat water en soms brood geweekt in water. Dit heeft tot gevolg dat ze voortdurend diarree

hebben en het opkrikken gedurende de week met goed voedsel bij Josephine is dus van enorme waarde. Door de gestegen prijzen, werden al verschillende kinderen thuisgehouden omdat er geen geld is om Sedimosang te betalen, met het gevolg dat een dergelijk kind dus ook geen gezond voedsel meer krijgt. Moeilijke afwegingen en gesprekken met Josephine over de dilemma's van opvang van de armste kinderen zonder betaling of zorgen dat je opvang zich zelf kan bedruipen. Ook voor mij is het moeilijk om daarmee om te gaan. We hebben nu in ieder geval besloten dat op eigen benen staan erg belangrijk is en we de situatie nog even aankijken. We besloten wel om vanaf 1 mei de kleintjes van de stafleden gratis opvang te bieden in de Day Care, als een tegemoetkoming voor hen in de gestegen leefkosten.

Er zijn weer prachtige initiatieven en acties geweest om Sedimosang te blijven voorzien van voedsel en materialen. Initiatieven ontstaan vanuit gelukkige en verdrietige omstandigheden. Een jubilaris bij DPD gaf zijn cadeaugeld aan Sedimosang voor een feestje en extra voedsel.

Mijn schoonzusje Anke, die al jaren sieraden maakte en die verkocht om Sedimosang te ondersteunen is eind maart overleden en haar wens was dat haar begrafenis in het teken zou staan van Sedimosang. Het werd een indrukwekkende bijeenkomst, waarin een sterke en wijze vrouw in ons hart werd gesloten. En voor Josephine is zij "her angel Ankie".

Anke gaf opdracht aan mijn broer en zijn kinderen de resterende sieraden op Koninginnedag te verkopen in het park voor hun huis. Monique, dochter van Anke en Jean en haar nicht Angela hebben besloten het project voort te zetten.

In de voorbereiding op de opening van Sedimosang was er een werkgroep waarmee Josephine en ik nog steeds contact hebben en regelmatig voeren we gesprekken over waarden en normen. De laatste tijd komt steeds vaker aan bod hoe je nog kunt delen van wat je hebt als er nauwelijks nog iets te delen valt. Het groepje vrouwen, dat heeft gekookt op de openingsdag kwam met het voorstel dat ze op vrijwillige basis een soort soepkeuken zouden willen starten voor de allerarmsten uit de omgeving. 2x per week koken bij het kerkje en zorgen dat bejaarden, wezen en kindgezinnen soep en brood krijgen. Hiertoe moeten we nog wel een fonds zoeken waaruit we eenmalig grote pannen kunnen aanschaffen en terugkerend gas en natuurlijk mielie, groente en olie etc. Het doet me zo denken aan de hongerwinter waarin ik met mijn opa naar de kerk in onze buurt liep met een pan, waarin dan eten werd gedaan voor ons gezin. Mijn opa schaamde zich zo vreselijk. Dat doe ik plaatsvervangend nu ook. Het zou niet mogen, dat oma's, moeders en de oudsten van wezen, die voor een gezin moeten zorgen afhankelijk moeten zijn van 2 warme maaltijden per week. Ik heb tegelijk diep respect voor de solidariteit van de werkgroep. Mensen, die net zo arm zijn en toch zoeken naar mogelijkheden om mensen die het nog slechter hebben te voorzien van een maaltijd. Mooie initiatieven waar ik graag een pleidooi voor wil houden om ze gerealiseerd te krijgen.

De besprekingen over de speelplaats vorderen traag maar gestaag. Het blijft manoeuvreren met counselors van de community. City Parks in Johannesburg die de grond beschikbaar moet stellen is akkoord en had al een brief gezonden aan de plaatselijke counselor. Die is de brief 'kwijt' en al snel bleek, dat hij erop uit was om zelf

het geld in handen te krijgen. Langs allerlei wegen werd hem duidelijk gemaakt, dat er geen geld direct naar hem gaat, maar dat het geld beschikbaar is voor inrichting en gebruik van de kinderen van ZIJN community. Afgelopen dinsdag was er wederom een meeting gepland met de councilor en de coördinator van City Parks. De councilor was er niet. Dag erna zelfde verhaal. Nu zijn we rechtstreeks in gesprek met City Parks en de deadline is gesteld op eind juni om alles rond te hebben. Tact en slimme wegen zoeken zijn de ingrediënten waarmee we werken. Ons werkgroepje houdt vol en we krijgen het voor elkaar. Als alternatief hebben we nog de toezegging van de plaatselijke lagere school die aan het begin van het weggetje van Sedimosang gelegen is. Het schoolhoofd heeft aangeboden een stuk van de grond beschikbaar te stellen. Geduld, volharden en achter mensen aan blijven lopen, zijn de ingrediënten waarmee we werken.

Tijdrovend en soms erg frustrerend. Je zou toch denken dat de leiders van een dergelijk arme gemeenschap blij zijn als ze de kans krijgen iets te doen en ze mogen wat ons betreft ook de eer hebben dat zij het voor elkaar kregen, maar nee, eigen belang, macht en zakken vullen staan heel vaak voorop.

Mijn persoonlijke kijk op de huidige ontwikkeling in Zuid-Afrika.

Ik ben geen politicus of analist, ik geef gewoon een beschrijving van wat ik vind, denk, zie en ervaar en besef terdege dat ik blanke buitenstaander ben, dat de mensen in Zuid-Afrika zélf keuzen moeten maken over hun toekomst, over samen leven en samen delen.

Ik maak me wel zorgen over de ontwikkelingen. Ontwikkelingen op allerlei terrein.

Toen we hier in 2001 kwamen wonen en werken vond ik de kloof tussen blank en zwart, rijk en arm enorm. De tegenstellingen immens.

Als ik nu kijk naar de ontwikkelingen, dan denk ik dat die kloof alleen maar groter werd. Door de positieve discriminatie is er nu ook een arme blanke gemeenschap. Steeds meer ouderen zie ik bedelen op de hoeken van de straat. Jonge moeders die vragen om kleding en voedsel. Het is langzaam een mix geworden van blanke en zwarte bedelaars. De kloof aan beide kanten is gegroeid.

Bedrog en fraude zijn onderdeel van het leven en schrijnend is dat veel zwarte werkers in topposities vergeten zijn, wat apartheid was. Zij bedriegen en beroven hun eigen mensen en rijden met vette zonnebrillen in dikke auto's en willen respect van degenen die minder bedeed zijn. Een politieman uit Kwa Zulu Natal wist het voor elkaar te krijgen om via vriendjes een tender te krijgen om voor 5 ziekenhuizen de was te verzorgen. Hij kocht een huis van ruim 13 miljoen voor zichzelf en liet het werk doen door mensen uit de township zonder beschermende kleding en handschoenen, zonder wasmiddelen en wasmachines. De ziekenhuizen zitten nu zonder wasgoed. 190 grote zakken liggen in het veld verspreid. Dit is in het nieuws en de politieman heeft de zaken aan zijn vrouw overgedragen, die nu beschuldigd wordt en mijnheer doet gewoon zijn werk als politieofficier!

Zuma poogt nog steeds met steun van een groot deel van de ANC te voorkomen dat hij terecht moet staan voor fraude en oplichting.

Zorgelijk is, dat de mensen onderling kijken naar elkaars achtergrond en cultuur en vanuit beeldvorming elkaar keihard discrimineren. De situatie in Zimbabwe loopt compleet uit de hand. Mensen worden daar gemarteld als ze aanhanger zijn van de oppositie. Terreur op boerderijen. Terreur om te voorkomen dat de volgende

verkiezingen weer in het voordeel uitvallen voor de oppositie. Babysterfte en complete hopeloosheid. Er zijn al ruim 3 miljoen mensen de grens over gevlucht naar Zuid-Afrika. De wanhoop is zo groot, dat ze de Limpopo overzwemmen die vol zit met krokodillen. Velen van hen komen naar Johannesburg en de omliggende townships om te proberen voedsel en medicijnen te verkrijgen en een nieuw leven op te bouwen. Dit roept in toenemende mate frustratie en woede op bij de bewoners van de townships. Het feit dat alles zo duur is geworden, wordt nu geweten aan de instroom van al die vluchtelingen. Als er gestolen wordt, is dat gedaan door mensen uit Zimbabwe die ook nog huizen en banen inpikken die hen niet toekomen..... Het is in 2 townships al compleet uit de hand gelopen.

Alexandra en Diepsloot, 2 townships vlakbij Ivory Park, staan in brand en 5 doden zijn al gevallen. Gangs grijpen dit aan om terreur uit te oefenen. Met 8 sterke mannen is een vrouw met een baby op de rug aangevallen. Honderden mensen verblijven nu in het politiebureau en de beelden die ik zie in de krant en op het journaal roepen bij mij de tijd van de apartheid op. Grimmige taferelen van geweld en verbranden van auto's en huizen. Ook in Ivory Park broeit het. Er zijn wijkvergaderingen waarin de situatie wordt besproken en gisteren sprak ik met enkele mensen over deze vergaderingen, inclusief Josephine. Ook zij hadden gemengde gevoelens over alle nieuwe inwoners uit Zimbabwe. Ze stelen en proberen zo aan voedsel te komen. Ze vertelden ook het volgende: een vrouw uit Zimbabwe ging met wat geld naar de councilor en vroeg een huis. Deze councilor gaf haar een huis, dat al was toegewezen aan een inwoner van Ivory Park en stak het geld in zijn eigen zak. Men beschuldigde vrouw. Een hele discussie aangegaan over beeldvorming en of het terecht is dat de vrouw schuldige is. Ik stelde hen de vraag of de councilor niet het rolmodel en de beschermer voor de community moet zijn en hij degene is die niet eerlijk omgaat met de belangen van de gemeenschap. Josephine gaf aan, dat er bij haar kinderen verblijven van moeders uit Zimbabwe en dat ze een gesprek zal aangaan met hen. Hopelijk kan zij rond het thema hoe om te gaan met vluchtelingen een verschil maken in de vergaderingen in Ivory Park. Was het toeval dat ik gisteravond op tv dezelfde discussie hoorde over het feit dat de huidige crisis en toenemende armoede en gestegen voedselprijzen, stelen en geweld, het wegkapen van huizen en banen aan de vluchtelingen ligt? Gelukkig heeft Mandela een dringende oproep gedaan aan de bevolking geen Xenofobie toe te laten. Hij herinnerde eraan dat in de apartheidperiode iedereen uit Zuid-Afrika welkom was in de buurlanden. Vanochtend was op het nieuws dat Botswana opvang gaat bieden aan de vluchtelingen. Hier is de politie actief met rubber kogels en men poogt het geweld in te dammen en discussie op gang te brengen.

Er stond een helder artikel van Idasa in een Zambiaanse krant over de gevolgen van Hiv/Aids op de prille democratie. Zieken en hun verzorgers kunnen niet gaan stemmen. Er is een toename van armoede, het is een gegeven dat er steeds meer wezen en kindgezinnen zijn die nauwelijks nog op te vangen zijn binnen de gemeenschap. Er is het feit dat veel aidswezen geen onderwijs volgen. Het wegvallen van vooral jonge mensen ontwricht de economie en zo wordt dat geheel een gevaar voor de prille democratie. Ivor Jenkins, directeur van Idasa en beschermheer van Tshawaranang, heeft voor zijn bijdrage aan het tot stand brengen van democratie in Zuidelijk Afrika en zijn inzet en werk voor een betere leefwereld gedurende de apartheid tot op heden een ere doctoraat ontvangen in Amerika.

Als ik mijn eigen dilemma's bekijk, dan weet ik dat ik als blanke buitenstaander niets te vertellen heb, dat de Zuid-Afrikanen zelf hun land in democratie en eenheid moeten opbouwen en dat ze dat moeten doen op eigen manier. Tegelijk denk ik dat betrokken zijn en een ietsie pietsie invloed hebben op processen die de gemeenschap kunnen helpen het heft in eigen handen te nemen helpt. Ook kan ik het niet laten om te blijven investeren in daadwerkelijke steun ook al is het kleinschalig en een mega klein druppeltje op de gloeiende plaat.

Ik heb wél een voortdurende behoefte mijn gedachten te schuren. Ik heb gehoord dat Adriaan van Dis een goed programma heeft gemaakt over de situatie in Zuid-Afrika. Ik zou daar graag meer van weten. Is er al een dvd beschikbaar?

Ik wil eindigen met te zeggen dat er nog voldoende te doen valt. Ik blijf proberen mijn steentje in de vijver te gooien. Echter niet zonder iedereen te danken die betrokken is bij de projecten. Zonder jullie kan ik niets. Tshwaranang! (Laten we de handen ineen slaan)

Trees Stege